

ERIK GRANSTRÖM

VREDES- VERK

Tredje delen av krönikan
om den femte konfluxen

COLTSO MMXIV

© Erik Granström 2014
© Ersatz, Stockholm 2014
® Svavelvinter Erik Granström
® Trakorien Erik Granström
© Kartor Fria Ligan 2014
Redaktör Ola Wallin
Omslag Håkan Liljemärker & Ola Wallin
Omslagsillustration Martin Bergström
Kartor Christian Granath, Pär Lindström & Tobias Tranell
Grafisk form & sättning Ola Wallin
Tryck Spindulys, Litauen 2014
ISBN 978-91-87219-79-5

Av Erik Granström har tidigare utgivits:

Svavelvinter (2004 & 2011)

Slaktare små (2011)

Coltso är ett imprint till Ersatz

www.ersatz.se

www.coltso.se

www.svavelvinter.se

INFÖR »VREDESVERK« 8

DEL I • *Varpens plogfåra*

- KAPITEL I. Samtal i stillhet 15
KAPITEL II. Den brända kusten 20
KAPITEL III. Stormens rov 29
KAPITEL IV. De utstötta 38
KAPITEL V. Den goda smaken och den beska 53
KAPITEL VI. Trädet som längtar till havet 60
KAPITEL VII. Medfarare 66
KAPITEL VIII. Djupens väktare 73
KAPITEL IX. Konungens återkomst 82
KAPITEL X. De åldriga ödlornas arv 96
KAPITEL XI. Varpdragaren 107
KAPITEL XII. Stodernas sista marsch 116
KAPITEL XIII. Vattnets dröjande skugga 123
KAPITEL XIV. Desertören från Siola 142
KAPITEL XV. På knivens egg 151
KAPITEL XVI. Strandhundarna 161
KAPITEL XVII. Blodvadarens byte 170
KAPITEL XVIII. Plågans palats 180
KAPITEL XIX. De tre spegelbilderna 191

- KAPITEL XX. Vindätaren vaknar 199
- KAPITEL XXI. Vågar mot Tricilve 207
- KAPITEL XXII. Rådgivarens pris 221
- KAPITEL XXIII. Solkungen 229
- KAPITEL XXIV. Ett skamligt förslag 237
- KAPITEL XXV. Att följa sitt hjärta 247
- KAPITEL XXVI. Bektare berg 253

DEL II · *Dess skyttel en fågelnäbb*

- KAPITEL XXVII. Spegelstaden 259
- KAPITEL XXVIII. Biblioteket i HOXOH 274
- KAPITEL XXIX. Admiratans kontrakt 286
- KAPITEL XXX. Flodvandraren 289
- KAPITEL XXXI. Perukmakarna 298
- KAPITEL XXXII. Gengångares möte 313
- KAPITEL XXXIII. Stad mellan slägga och städ 323
- KAPITEL XXXIV. Mäster Humla 336
- KAPITEL XXXV. Vindherrens dom 342
- KAPITEL XXXVI. Drakdop 350
- KAPITEL XXXVII. Dunklets söner 360
- KAPITEL XXXVIII. De övergivnas armé 369

- KAPITEL XXXIX. Öppen stad 379
- KAPITEL XL. Den omärklige mördaren 387
- KAPITEL XLI. Mötet på Rostrum 394
- KAPITEL XLII. Ödeslotteriet 405
- KAPITEL XLIII. Humlans flykt 426

DEL III · *Jag väver världen*

- KAPITEL XLIV. Öknens grönopare 441
- KAPITEL XLV. Blinda brigadens anfall 450
- KAPITEL XLVI. Rödgorandet 460
- KAPITEL XLVII. Geomagerns karta 469
- KAPITEL XLVIII. Vindbarnet 486
- KAPITEL XLIX. Vattenmusik 497
- KAPITEL L. Exorcism i natten 508
- KAPITEL LI. Den gudomliga väven 520
- KAPITEL LII. Baron Bälgnäsas serenad 529
- KAPITEL LIII. Kungen och hans kvinnor 543
- KAPITEL LIV. Bolnahirs blod 550
- KAPITEL LV. Öde signerat 563
- KAPITEL LVI. Pilgrims resa 572
- KAPITEL LVII. Kvinnan av blodet 578

NAMNREGISTER 581

TACK 584

Inför Vredesverk

Trakoriska riket förlorade polarön Marjura och sin lönsamma svavelhandel när de vandöda crurererna vaknade efter en åttahundraårig sömn. En allians av Trakorien fiender hotar nu det försvagade riket som samtidigt skakats av inre politiska motsättningar. Kejsaren utmanades av Nya Sfarens orden under hertig *Ialsop da Kamesti*, men ordensmedlemmarna arresterades plötsligt, anklagade för riksförräderi. Den populära generalen *Praanz da Kaelve* lurades istället iväg till bergen där *Klamender Gomba*, hertigen av Hiltre, fängslade och försökte avrätta honom. Da Kaelve undkom och räddades av skecker, öns urfolk, på uppmaning av havskvinnan *Aldrun* som är generalens trolovade.

Akademikern *Brior Brådfot* fick skulden för svavelhandelns kollaps. Han tillfångatogs av kejsarinnan *Heneguya* som ville veta vad som egentligen hände på Marjura, eftersom hon personligen komprometerats i sammanhanget. Brådfot hålls fången med sin kloka piga *Grotebelia* i kejsarinnans mobila slott, buret av luftanden *Basenanji*. Snart nog framgick det att akademikern är oskyldig och långt ifrån så skarp-sinnig som säkerhetstjänsten trott.

Den mångklonade trollkarlen *Shagul*, vars mål är att dominera den femte konfluxen, en ödespunkt i tid och rum, är den vandöde *kung Ottars* rådgivare på Marjura och styr i praktiken crurererna som erövrat ön. Shagul vill hålla nyfikna borta från konfluxens fokus på polarön och skickade två kloner till Trakorien, dels för att underblåsa kriget så att öarnas arméer hålls sysselsatta, dels för att avliva alla astrologer som kan tänkas lokalisera konfluxen. Till sin hjälp hade han mördarsekten *RhabdoRana* vilken han lyckats infiltrera. Bland mördarnas offer fanns *DiFolternas* orakel *Nastigast*, som emellertid genom magi tog över sin mörderskas kropp och flydde i den. Ranzinermunkarnas ledare på det talande berget Ranz mördades också, men överlämnade på dödsbädden ansvaret för den kommande konfluxen till *enu Ammissadu*, en präst från det fjärran Melukha i Praanz da Kaelves tjänst.

Shagul köpte sin gamle mästars palats i Fontra Cilor för att få en bas i Trakorien och installerade gravplundraren *Robur Rödvdad* som

marionettfurste. Han råkade emellertid väcka *RhabdoRanas* skydds-demon *Ghumgakk* som åt upp en av hans kloner och kallade till sig sina undersåtar, oklart i vilket syfte. Innan dess hade Shagul fått *RhabdoRana* att jaga sina gamla ledare, däribland viskarrösten *Drogden* som också är ranzinermunk under namnet *Bodonius*. *Bodonius* undkom förföljarna genom att bränna ut den tankeparasit ur örat som förenade hans medvetande med *RhabdoRana*. Tillsammans med *Ammissadu* och *Nastigast* har han flytt undan mördarna ut i *Fontra Cilor* stormdelta.

Några av Shaguls hämndlystna fiender slog sig samman för att stoppa trollkarlens planer. Bland dem fanns shaguliten *Gobrugda*, svuren att döda sin tidigare läromästare, trollkarlen *Kamalkus* som genom Shaguls svek tvingats i plågsam exil under flera årtionden, och furstessan *Elmesum*, som fördes bort av Shagul och dog under hans fångenskap, men som magiskt kommit till liv i sin ättling *Didras* öra. Lärjungen *Gobrugda* har odlat fram en egen Shagulklon från trollkarlens avhuggna hand, och hindrar därigenom Shagul att skapa fler kopior. Hämnarna samlades hos *DiFolternas* apotekargille i det drogsjuka landet *Ilibaurien*. Enligt *DiFolterna* kan bara *Uroboren*, Shaguls gamle mästare, besegra trollkarlen. *Didra* och hennes kamrater lyckades med hjälp av *Robur Rödvdad* befria *Uroboren* som emellertid visade sig ha egna planer: att ogöra allt han ställt till med under sitt långa liv. *Rödvdad* dödades av Shagul som straff för sin inblandning i fritagningen.

För tvåhundra år sedan dömde sanningsguden *Shamash* ön *Stegos* mitt i Trakorien till isolering i ständig natt sedan öborna brutit en helig ed. Öväntat lyftes nu mörkret och *Stegos* kunde träda fram under ledning av prästinnan *Jarmona* och *Arn Dunkelbrink*, kungen som tidigare störtat på ön med sin drake *Blatifagus*. *Dunkelbrink* kunde åter ta till väders, buret västerut av ormen med en försäkran om att deras gamla överenskommelse nu ska äras: kungen ska få döda en drake. Kungen lämnade sin älskade *Miranda* bakom sig, ovetande om att kvinnan i samband med förljusningen störtat ner i havet tillsammans med sin talande tupp *Koklai*. De båda klättrade i det heliga *Irminsulträdet* som blev för tungt för strandklippan när det åter fylldes av sav.

En legoarmé under den ökände *Blodvadaren*, kondottiären *Gaddagormgald*, har samtidigt marscherat upp nära staden Soblak på Palamux för att inleda kriget mot Trakorien. Gaddagormgald har fått guld av trollkarlen Shagul för att sätta sina hemliga planer i verket: att behålla Soblak med omgivande land som sitt eget furstendöme. DiFolterna i Ilibaurien hoppas att Blodvadaren skall befria även dem från trakorierna sedan han skaffat sig land. Därför har de skänkt honom en gåva: den sista isdruiden *Perrima* som de räddat undan döden med sina alkemiska konster. Gaddagormgald står i skuld till RhabdoRanas skydds demon Ghumgakk som varken låter honom skona fiender eller kvinnor han lägrat, men Perrimas kraft är starkare än demonens och Blodvadaren har kommit att älska henne.

Till mina systrar Eva och Karin.

DEL I.

Varpens plogfåra

»JAG känner igen dig«, sade mannen. »Ändå är du mindre och fulare.«
Han gjorde en ansats att resa sig men förblev likväl sittande på stenen invid vattnet. Ansiktet rynkades, först bekymrat, sedan med avsmak.

»Jag hade hoppats slippa se dig igen, det minns jag tydligt.«

Blicken flöt bort med flodens stilla, grå rörelse, sökte något som ohjälpligt och för alltid hade sjunkit under ytan. Mannen kunde inte avgöra var de befann sig; vattnet återspeglade kanske en molnöverdragen himmel eller ett avlägset stenvalv. Möjligen satt han under en bro.

Varelsen vid hans sida hade armar tunna som blomstänglar. Fingrarna var oproportionerligt grova när de sökte mannens vänstra knä för en beröring som visade sig vara ogörlig. Handen, där lillfingret saknades, darrade men fick snart dras tillbaka och istället hördes en liten kvidande hostning som för att bekräfta att uttryck rymdes även på denna plats. Ord kom, fågelpip gällare än ett barns röst.

»Så här i slutet är ni ändå inte ensam om ert lidande«, sade varelsen. »Smärtan som jag tillfogat er plågar också mig. Det är svårt att förstå skälen till mitt våld, ändå måste de rimligtvis finnas.«

Mannen såg motvilligt på figuren. Den var späd som en gruvgosse, naken med groteskt uppsvällda händer, fötter, läppar och kön. De olikfärgade ögonen hade fuktats till brädden i en sinnesrörelse som betraktaren varken förstod, delade eller egentligen brydde sig om. Nu rann tårar längs det motbjudande ansiktet, vars fylliga överläpp fångade flödet och delade det i en mustasch av slem. Halvgenomskinliga revben arbetade, bräckliga som glastuber fyllda med svagt te i en morëlvisk valvbryggare. Där innanför bankade hjärtat så intensivt att mannen irriterades.

»Du är vidrig. Varför lämnar du mig inte i fred?«

Orden menades kanske som en uppmaning men kunde lika gärna ha varit en fråga.

»Också jag har förlorat delar av mig själv«, snyftade den lilla varelsen.

sen till svar som hade den förväntat sig anklagelsen. »Jag har lika stor rätt att vara här! Kan vi inte bara gråta tillsammans ni och jag, helt stilla och utan åthävor? Kärlek behöver inte vara något krav. Kärlek är knappt ens en tillgång när bara skuggor återstår.«

Figuren tystnade förläget som om orden blivit för stora. Varje utsaga klingade också obehagligt genomträngande, liksom högre än avsett, därför att stillheten runt floden bara punkterades av deras replikskifte, medan tystnaden låg obruten i övrigt. Varje paus gjorde omgivningen så outhärdligt tom att efterföljande ord skrällde i öronen.

»Var är vi egentligen?«

Mannens fråga väckte en plågad grimas hos varelsen. Den reste sig från marken, vände ett par varv runt sig själv, kom sedan alldeles nära, sträckte fram både händer och hals men höll avstånd som inför en eld.

»Ni är ju död!« gnällde den med bruten röst.

Mannen betraktade åter den svullna floden eftersom just inget annat fanns att se. Klippväggarna som begränsade vattnets utbredning var så orubbliga att de tycktes utgöra skapelsens själva form på platsen. Han nickade, gjorde en obestämt avfärdande gest som till en tjänare.

Var det kanske märkvärdigt att vara död?

Alla skulle dö.

Ändå grämde det honom att insikten bibringats av denna apa. Hur kunde man egentligen dö utan att märka det och när hade det i så fall skett? Mannen mindes hur han i några vänners sällskap befriat glasmannen som hängtt över eld i Kraglindas källarvalv, men han kunde inte erinra sig skälen till dådet. Didra Damagi hade funnits där, liksom brottaren Gistaki och flera andra personer med namn och ansikten som flöt samman till färger, stavelser och slumpartade ansiktsuttryck när han försökte sortera dem. Något dödsögonblick kunde han absolut inte påminna sig.

»Törs jag fråga en sak, furst Robur?«

Tilltalet klubbade mot örat.

»Jag var aldrig furste i livet. Kalla mig inte furste som död!«

»Jag ber om ursäkt!« log varelsen onaturligt brett, vilket i själva verket var naturligt med tanke på dess stora mun. »Fäst inget avseende vid mitt pladder är ni snäll. Titeln var bara en tom hedersbetygelse

från min sida. Nog är det sed att överdriva sin artighet när någon har dött, eller har jag förstått fel? Törs jag alltså fråga en sak, nu när ni har livets helhet i perspektiv?«

Robur Rödvad brydde sig inte ens om att svara. Apvarelsen väntade, knådade luften framför ansiktet mellan sina jättefingrar, som om frågan måste modelleras ur tomheten för att våga nå verklighet.

»Är jag en föraktlig varelse?« slank det ur den, lika plötsligt som när en hundvalp föds. »Är det rätt att slå mig så snart jag visar mig? Bör uppriktigt menad vänlighet från min sida alltid mötas med örfiljar, ur rent deterministisk snarare än moralisk synvinkel menar jag?«

Flåsandet som följde frågan var ett djurs andedräkt.

»Varför talar du till en död? Jag känner dig inte ens«, sade mannen. Varelsen skrattade tillgjort.

»Ni känner mig alldeles avgjort, herr Rödvad! Jag dödade er visserligen, men var snäll och förneka inte vår bekantskap av det skälet! Alla misshälligheter ligger bakom oss och här är ju så enastående stillsamt. Den friden har jag skänkt er, inte sant? Här måste man också ta vara på de få bekantskaper som bjuds. Jag vill faktiskt våga en utsaga:

Alla i er belägenhet bör avrådas från att slå främlingar!

Ta mitt påstående som ett moraliskt påbud av många möjliga. Jag vill alls inte döma utan bara lämna ett förslag, som ni säkert förstår.«

Robur Rödvad tittade på sin hand. Han kunde inte minnas att han slagit någon och svarade heller inte. När han såg upp igen märkte han hur en mörksvept gestalt kom vandrande längre bort längs flodstranden. Inga tvivel kunde råda över att mannen närmade sig, med bestämda men knappast forcerade steg. Skulle gångarten nödvändigtvis kritiseras så kunde man antyda att den var överdrivet mekanisk, som om inget steg egentligen var nytt utan snarare valt bland redan tagna.

»Jag hatar mig själv«, snyftade varelsen vid hans sida.

Dess stora läppar darrade och gråten började på nytt.

Shaguls purpuröga lyste redan på avstånd, ett öga som få skulle våga möta ens i drömmen. Robur Rödvad reste sig ändå från stenen för att nå jämställd ansiktshöjd när trollkarlen stod framför honom. Han kände ingen fruktan, men kunde heller inte avgöra om fruktan var motiverad, grubblade över saken, vände sedan tillbaka blicken och ville upplysa sitt sällskap om att det egentligen var den nyanlände han

hade velat undvika, utan att förstå hur han hade kunnat sammanblanda de två. Apvarelsen var dock spårlöst försvunnen.

»Du lämnade alltså min tjänst«, sade Shagul. Varken förebråelse eller glädje eller någon känsla alls låg i utsagan, bara ett konstaterande. Rösten var svag, sammansatt av sådana döda röstfragment från platsen som på gott och ont inte räckte till några djupare nyanser. Trollkarlens kala hjässa välvde gultonad över hans olikfärgade ögon, men dragen föreföll mer tillhöra en ansiktsmask än vara delar av ett levande utseende.

»Låt oss invid dödlighets ände glömma att du lämnade mig. Allt har sin tid, och även en tjänare måste tillåtas fatta beslut på sitt ytters- ta; jag respekterar i själva verket sådan djärvhet.«

Rödvdad visste inte heller nu vad han skulle svara och hans tystnad föreföll att irritera trollkarlen.

»Du träffade några vänner på ditt sista. Berätta vilka de är och var jag kan finna dem; kanske kan jag ge dem ett meddelande. Vänner sätter värde på hälsningar och omtanken skulle med all säkerhet främja ditt eftermäle.«

Shagul tvingade sig att invänta svar. Hade lungor funnits på denna plats så skulle han ha dragit ett djupt andetag. Han visste av erfarenhet att den bästa tiden för postuma samtal låg mellan det första och det andra dygnet, när en andevarelses första förvirring efter döds- ögonblicket har lagt sig men minnet ännu inte mulnat. Kanske var han tidigt ute – trollkarlen var osäker på hur lång tid som förflutit efter det tumult han själv tvingats genomgå. Demonen Ghumgakk hade slukat en av hans kloner men han valde att inte tänka på detaljerna. Desto klarare visste han att alla döda måste lockas att berätta av egen vilja. Försökte man pressa dem gled deras kvardröjande medvetande obönhörligt isär, ett misstag han ofta gjort sig skyldig till när han varit yngre och mer otålig.

Rödvdads skugga föreföll verkligen att söka samla sig till ett svar. Tankeskuggor gled genom hans kallnande medvetande. Munnen tuggade kring ord som ändå inte ville passera läpparna. Han vred sig, gestikulerade obegripligt och kupade sedan händerna framför ansiktet för att låta sin tunga falla ut i dem. Männens blickar möttes för ett ögonblick innan de såg ned på köttet som slingrade över bleka fingrar;

kanske försökte organet orientera sig i sin främmande belägenhet. Shagul dröjde bara ett ögonblick innan han vände om och vandrade bort längs stranden utan att slösa ytterligare uppmärksamhet.

I Fontra Cilor reste sig Uroboren, torkade kniven på likets kläder och återlämnade redskapet med skaftet före till villvävaren Pulcygnus. Han granskade Rödvdads utskurna tunga som för att avläsa vilka ord den hunnit föda och lade sedan organet på furstens döda kropp, vilken redan börjat svälla i sommarvärmen. Morgonen kastade med jungfrulig rodnad sina nyspunna skuggor över stallruinens stenar. Mästaren vände sitt halvgenomskinliga ansikte mot ljuset och såg under flera andetag rakt in i solen.

»Vi bör genast lämna den här staden«, sade han. »Jag vill söka mig mot Isakra för att åter träffa Miranda.«

»Mästare, låt oss besöka HOXOH på vägen till hamnen i Tiribend«, svarade villvävaren Pulcygnus. »Mina fingrar dansar av iver att åter spinna nät över stadsfolkets ögon.«

»HOXOH«, upprepade Uroboren tankfullt och log, som erinrade han sig en gammal ungdomskärlek.

Morgonen var vacker och kunde ha inneburit den fridfulla upptakten till en resa, om inte Gistaki i raseri brottats med danserskan Didra Damagi något avsides de andra.

»Vi behöver honom! Hörde du inte att Shagul fortfarande lever!« ropade kargomitiskan.

Brottarens avsikter var inte klara ens för honom själv. Ett omänskligt ljud steg till svar ur hans strupe, vrålet från ett raseri så svårt att vargmannen Grisselhår löpte undan i panik. Gistaki vräkte sig mot en halvfallen mur och knuffade ursinnigt omkull den. Stenar rullade till hans skri nedför backarna mot de gleslagda skjulen längs Kafassaflodens nordstrand, men ingen människa syntes i deras väg. Kanske hade de ökenomader som tidigare kamperat närmare landsvägen dragit vidare under natten.

Den brända kusten

KETRABERGEN är den gördel som förbinder barboskernas land Ziddisbar med resten av Palamux. Draken Blatifagus svepte så tätt över de snöklädda topparna på sin färd västerut att klippblock slogs loss och tumlade ned mot dalgångarna.

»Har mörkret på Stegos gjort dig lamsynt eller lättjan så vek till vingarna att du inte kan flyga längre?« vrålade Arn Dunkelbrink mot vinden från sin plats bakom bestens nacksköld.

Blatifagus översköljde i förakt sin ryttare med svavelstinkande varmluft genom nacköppningarna.

»Hedersssak«, väste den till svar. »Jag har tagit för vana att minska bergens höjd varje gång jag passerar eftersom mannlössen i trakten är så enfaldigt stolta över landets reslighet.«

Bortom Ketrakammen sträcker sig skogklädda dalar ända ned mot Londervikens vatten. Draken följde sänkorna strax ovan trädtopparna på jakt efter en anständig frukost denna första riktiga morgon på många månader, men bytesdjuren måste ha annat oråd för inget vilt värt namnet stod att finna. Över ön Mygorans träsk flög de istället in i moskitsvärmar, så täta att ekipaget hann bli svartprickigt av krossade flygfän innan Blatifagus tagit höjd över insektsmolnen. Ormen ryttlade under någon stund i kustlinjen för att bränna insektsrester från fjällen med riktade hetpustar, medan Arn Dunkelbrink torkade ögonen hjälpligt rena och spanade ut över Thimassergapets öppna vatten. Han hade flera gånger beordrat besten att vända tillbaka mot Stegos men den höll envist kurs rakt västerut. Protesterna var också ljumma; förvisso kunde de stegoser som aldrig tidigare upplevt en gryning behöva sin konung, men utan att Dunkelbrink riktigt ville erkänna det var han lättad över att känna vinden mot ansiktet och slippa öns fadda instängdhet om så bara för en dag. De hade varit borta från världen under ett år och njöt båda av rymdernas frihet.

Blatifagus vidhöll att de reste för att döda den drake som måste offras i hans ställe. Äntligen skulle Arn Dunkelbrink få uppfylla det löfte han givit sin far och bror för att förtjäna arvetronen i Kharasma,

fast detaljerna om det tänkta dråpet vägrade besten att klargöra. Dunkelbrink hade för sin del inte hört att någon annan drake siktats norr om Argondi eldrämna sedan en mansålder, ändå steg brandrök från flera byar längs kusten. Hade alltså ytterligare ett odjur kommit till trakten? Kunde Blatifagus rentav ha kallat dit en släkting att flyga hans smutsiga ärenden eftersom han själv var edbunden till lydnad? Draken var lömsk och skulle förvisso återfå sin frihet i samma stund som Dunkelbrink dog, men ändå kunde kungen inte tro att odjuret vågade konspirera mot honom efter att ha svurit de åldriga ödlornas ed i kött och blod.

De svepte över ett pärlband av rykande bosättningar längs Ooramskogens bryn mot havet, men såg bara husrester och utspridda ben efter några kor på marken. Dunkelbrink förmodade att byborna hade flytt undan hotet in i den täta skogen. När han antydde att en drake hade satt eld på fiskelägena blev Blatifagus mycket indignerad. Han menade att en drake bara skulle ha lämnat det nakna bergets glödande spishäll efter sig och erbjöd sig att gå ned för att visa vad han menade. Kungen undanbad sig fler konster än nödvändigt, men kunde inte göra sig kvitt en oro för att pirater härjade trakten, kanske ända bort till Lasemos. Drakjakten fick vänta. Han skänklade ormens halsspannar och krävde att få se hur det stod till med hemvana trakter när de nu var i närheten.

De flög vidare längs kusten under tillkämpad tystnad. Så här nära ön Bhannavil bär orterna underliga namn utsagda på saniternas döda språk *sanava*, det språk som sägs komma från bortom haven i väster och som ingen längre förstår. Utanför byn Vel-Anila upptäckte kungen hur några palissadomgärdade gårdar på en höjd undgått härjningar. Spjut och hjälmklädda huvuden stack upp över stockmuren, där ett par arbalestlod fortfarande satt fastnaglade som vittnesbörd om att härar snarare än odjur härjat kusten. Arn Dunkelbrink beordrade draken att landa på en äng nedanför höjden för att undersöka vad som hänt. Han bad odjuret uppträda fredligt, men då grinade besten med alla sina spetständer och spärrade upp ögonen i en så vidrig nidsbild av ett mänskligt leende att den blev än svårare att betrakta.

Kungen lade ned sina vapen på gräset. Han vandrade uppför körvägen mot byns stockport, noterade spår efter tungskodda hjul bland

kvarlämnade, nedslagna pålar som förankrat belägringsmaskiner i marken. Ändå kunde anfallet inte ha pågått länge, för byn tycktes vara i det närmaste oskadd. På spjutkasts avstånd stannade han och ropade.

»Jag är Arn Dunkelbrink, furste av Kharasma och kung av Stegos. Jag kommer ensam och som vän till krigaren Zahembra. Törs han lämna sin palissad eller vill han hellre att jag knäcker mig väg genom hans pinnagård för att söka honom i stugan?»

Huvuden dök och steg som nyfikna uttrar i bäck bakom skyddsvallens spetsar, där ord byttes utan att Dunkelbrink kunde höra vad som sades. Medan kungen väntade på besked reste sig ur skuggorna av en vagn en stor och raggig stridshund som med sänkt huvud betraktade främlingen. Den var av molossertyp med massivt huvud, skrynklig i nunan som ett sviskon. Kungen ångrade att han lämnat sina vapen nedanför kullen när besten började röra sig mot honom. Ändå föreföll djuret inte hotfullt och man märkte på stegen att dess ålder var långt gången. Nu pendlade svansen tungt från sida till sida och när Arn satte sig på huk lade besten sitt jättelika huvud i hans knä. Den slängde några gånger med tungan mot hans händer och ansikte, varpå den luggslitna kroppen tumlade över på rygg för att bli kliad.

»Brun«, sade kungen och rev djuret vid revbensfogen som förr. »Gamle Brun, är du fortfarande vid liv, din rackare! Vad gör du här i obygd?»

Medan Arn kelade med hunden öppnades porten och en man av det jättelika tolguldersläktet steg ut, klädd i nitläderrustning med stäpplöparnas plymerade halvhjälm som lämnar kinden fri för bågsträngens smekning. Armarna var inbäddade i sköldjärn med fångst-hakar ägnade att avvärja angripare och benen bar hosor av pläterat snärjvide. Mot foten stödde han tolguldernas långhuggare, det vapen stormännen själva kallar *sharyng* och som skränar när det svingas.

»Man har sagt mig att Arn Dunkelbrink föll i strid mot en drake för många år sedan!« ropade mannen med stämma värdig kroppens valv. »Är du verkligen fursten av Kharasma så visa fram Nabakos, den svart klingan som föll från himlen! Låt därtill se om du förmår göra bruk av eggen.«

»Alltför många kämpar gör sig ärende in i skogarna här på sydlandet«, skrattade kungen och reste sig. »Mina vapen lämnade jag

nedanför kullen för att inte skrämja bort er kvarvarande stugpiltar. Nog är det känt att Zahembra av Urma begriper mindre än en hund, men han borde åtminstone ha vett att följa dem som är klokare. Gamle Brun här vet vem jag är.«

De två steg närmare, stirrade en stund och omfamnade varandra sedan häftigt. Sådan var deras glädje att ingen av dem generades över att tolgulden fick böja sig som inför ett barn. Hunden gruffade svart-sjukt och sökte tränga in sitt grova huvud mellan dem.

»Tänk att se dig igen, din arme oxbultare! Stred du ens med draken som man berättar eller har du rest mellan krogarna och skrutit om drömda dåd?»

»Förvisso kämpade jag, men besten bjöd så vekt motstånd att jag inte nändes döda den«, svarade Arn Dunkelbrink. »Istället behöll jag den som riddjur.«

Zahembra skuggade ögonen med sin långa hand och kisade ned mot Blatifagus som blängde tillbaka med en svavelgul rökslinga sippande ur ena mungipan.

»Skall det där alltså föreställa en drake? Sagorna från Lasemos målar dem stora som berg. Jag trodde att du kommit flaxande på en grip du stulit från Ransard.«

»Nog är den ynkeligare än man ville tro«, nickade Dunkelbrink. »Den lyckades inte ens slå byte nog att föda sig under färden hit. Kan-ske avstår du någon gammal get åt den av ren medlidsamhet?»

»Jag slängde några dödfödda svinfoster på dyngstacken i morse. De har nog inte kallnat helt ännu. Behöver den hjälp med att fösa undan kråkorna, tror du?»

De skrattade samstämmigt, men draken mullrade så att marken skalv och svällde till en kopparskimrande blåsbälg.

»Era vämjeliga små jordsugor!« väste den. »Den dag jag återfår min frihet skall jag komma och sluka er alla. Jag skall gräva upp era döda och trä halsband av deras kotor att skänka mina systrar, trots att de knappast gitter bära så billigt krams.«

Männen skrattade bara än värre åt hotelserna. Samtidigt vände vinden så att den gamle stridshunden Brun fick odjurets vittring i nosen. Synen var sedan länge bleknad till töckenvitt och även hörseln stillad, men väderkornet var lika skarpt som i yngre dagar. Morrande

sköt han ragg, kom på fötter och skumpade utmed körvägen. Innan Arn Dunkelbrink hann ropa sköljde en våg av eld över hela sydsluttningen. Av hunden återstod därefter bara ett rykande kadaver.

Zahembra fällde sin sharyng inför flammorna, men kungen var redan på väg ned mot draken genom det brinnande fjolårsgräset.

»Eländiga kräk! Är det allt du kan göra: att anfalla kvinnor, husdjur och fredliga skepp! Skall du någonsin vara mig till minsta nytta?»

»Jag kände mig hotad«, fnös Blatifagus och betraktade kyligt sin herre. »Led mig till en fiendehär istället för till dina skabbiga bekanta, så skall du få se vad drakar kan uträtta.«

Arn Dunkelbrink plockade svärande upp sina vapen och vände länge svärdet Nabakos i handen som övervägde han att rädda det genom odjuret på plats och ställe för att få drakdödandet överstokat.

»Bekläga inte din hund, ty den var gammal och fick dö i försvar av sin herre utan att lida«, sade tolgulden som inte tycktes frukta draken. »Vad bättre kan en krigare hoppas på? I sanning kan denna eldspyende best komma oss till hjälp om den verkligen är en drake. Magillernas flotta härjar kusten svårt, och de har stulit eller förstört alla båtar de kunnat uppbringa, såväl örlogsmän som familjers födoskepp. Böndernas boskap åter de och bränner varje gård som inte genast lämnar ut vad de tror husfolket gömt undan.«

»Nu kvittrar grodor i träden! Jag trodde att det var pirater som härjade. Vad har väl magiller på Palamux att göra?»

»De farländska grodor vi plockat ned ur träden har villigt kväkt för oss: en sammansvärjning av kishater, magiller och ransarder skall anfalla Trakorien vid en överenskommen tidpunkt. De kallar sig Järnkedjans allians. Våra skepp förstör de så att ingen skall kunna segla Paratorna till varning. En kvarts legion belägrade Vel-Anila så sent som igår när vi vägrade glänta på stockporten och gav sig av först sedan de insett att passen mot Urma står öppna. Då fick styrkan brått mot bergen för att täppa till stigarna norrut.«

»Och hur står sig mitt folk hemma i Kharasma inför ohyran? Är mitt furstendöme också belägrat?»

Tolgulden lyfte sin hjälm och skakade svett ur knippen av tunnflätat, blont hår.

»Det vet jag inget om«, svarade han. »Magillerna går sällan långt

från skeppen. Någon landstigning på Bhannavil har de inte mäktat med. Vad jag vet har de heller inget otalt med Lasemos utan lever bara av landet under sin väntan på uppbrott mot Paratorna. Det är illa nog.«

Arn Dunkelbrink och draken såg på varandra.

»Orm, mitt edsvurna ärende måste vänta«, sade kungen. »Vi är nära min hemtrakt och jag vill bistå mina fränder mot inkräktarna. Har du någon eld kvar i truten, eller är all din kraft som av självbefläckelse spilld på marken?»

Kungen kunde se hur ofödda flammor glödde i bestens ögon när den svarade.

»Under tvåtusen år har jag ätit mina fränder och ömt vårdat brandabrygd efter store *Nemisyx* och *Korbúlera den trefalt bepansrade*. Sådan spya förslösar jag inte på smutsiga skogsbönder eller deras hundar. Eldsäckarna i min hals står stinna och jag har ingen avsikt att lämna skatterna vidare till något mjukfjällat yngel vid min egen likvaka.«

»Låt oss alltså tillsammans söka värdigare ved för din brand och äntligen se vad du duger till«, nickade Arn Dunkelbrink innan han åter vände sig till tolgulden.

»Zahembra, jag minns dig som en duglig krigare när vi två skoldes samman på *Det skriande gräsets Kisalmakhu*, så obändig att du fick dunka huvudet i stockväggen om kvällarna för att alls kunna somna. Förmår du samla ditt storväxta folk i Tolgeld för att rensa passen mot Urma? Jag och ormen flyger i så fall vidare mot Lasemos för att se hur det står till med min hembygd.«

Jättemannen tryckte åter hjälmen över håret och grep sin huggare.

»Många sturska män och kvinnor sitter nu i skogen med knogar vitnade av vrede runt sina yxskaft. De kommer att följa mig när jag berättar hur Arn Dunkelbrink av Kharasma är tillbaka på sydlandet för att bekämpa magillerna. Åk du och se om ditt fäderneshus – när du återvänder skall du finna vägen kantad av fiendens brutna vapen härifrån till Moskorien. Alltför snabbt lämnade besökarna Vel-Anila och jag vill skynda efter för att ge dem bestående minnen av vår gästfrihet.«

»Gott så. Jag ger mig av omedelbart.«

»Gör mig först sällskap vid frukostbordet. Du behöver reskraft och kämparna vinner styrka av att sitta i din närhet en stund.«

Arn Dunkelbrink gick med på att följa tolgulden in bakom palissaden medan ett par av byns bönder skyndade iväg för att finna kött åt draken. Kungen ville nu ta farväl av sin gamle trotjänare Brun, men hundkroppen stod ingenstans att finna.

»Jag behövde en apitretare«, bekände Blatifagus när han tillfrågades på skarpen. »Du hade knappast nytta av honom längre och när inget smakligare serveras så får den hungrige hålla till godo med en varm hund.«

Solen hade hunnit stiga ett par handsbredder över horisonten när draken och hans ryttare åter kom upp bland molnen. Farsegels örlogsmän seglade längs kusten under dem, men Arn Dunkelbrink ville inte annonsera sin ankomst utan avstod närmare undersökning. I höjd med vadstället vid Tramenze böjer kusten av söderut mot Maravelda och Suderslätt, men Blatifagus fortsatte in över land längs floden Lasavindans dalgång för att obemärkt kunna närma sig Kharasma från bergen i norr. Detta var trakter som Dunkelbrink kände väl. Han beordrade ned draken vid en avskild tjärn där han brukat fiska som barn. Det föll sig så att en hjort just släckte törsten vid vattnet och ormen hade inget emot en andra frukost, särskilt som solen värmd stranden på sitt mildaste humör.

»Jag går in till staden för att se hur det är ställt. Har du så bra hörsel att jag kan kalla på dig?« frågade kungen.

»Det är inte fråga om hur långt jag kan höra, utan vad mannapjäll jag gitter lystra till«, svarade Blatifagus samtidigt som han petade kött ur tänderna med hjortens hornkrona. »Knäck ett mörghästben när du vill att jag skall komma. Sådant väcker mitt intresse mer än alla pipande människoläten sammantagna.«

Både oroad och upplivad över närheten till fadershuset avstod Arn Dunkelbrink från att gnabbas vidare med draken. I Vel-Anila hade han lånat en enkel pilgrimsdräkt. Nu drog han paltorna över huvudet, hängde en enkel ränsel över skuldran och gav sig upp över de sista höjderna mot Kharasma. Svärdet Nabakos lämnade han kvar hos draken eftersom klingan genast skulle avslöja vem han var, men bevärade sig istället med den stegosiska pilbågen Ljusvigg som redan hunnit bli hans förtroga.

Buskarna smekte kungens vader där han gick över barndomens kullar, genom en grönska vars samlade dofter väckte bilder från en kärare tid. Varje öppen vy inbjöd till minnen. Ändå tvingades han undvika gläntornas sol eftersom ljuset fortfarande skar ögonen efter månaderna i halvskugga. Var han ännu en del av detta land eller skulle folket se honom som främling? Tvivlet tilläts spira ett ögonblick innan han sköt det åt sidan med bansikans reningsmantra.

På den sista pinjeklädda sluttningen ned mot Kharasma låg ett enkelt tempel vikt åt yrkeskrigarnas gud Trocuspa, en plats som Arn många gånger hade besökt. Byggnaden var i gott skick och vårdeken väl beskuren, men planteringarna runt huset hade trampats till lervälling av svin så att varken kampcirklar, meditationstigar eller blommor längre kunde urskiljas. En äldre kvinna slängde som bäst in grönsaksrens till djuren. Då Arn Dunkelbrink närmade sig ansatte honom hundar för andra gången denna dag, men den gamla skrek åt dem så att de slank iväg. Kvinnan tycktes härdig för sin ålder, men varken stark till kroppen eller van vid arbetet. Dessutom föreföll hon vara rädd för svinen så att hon oupphörligt bannade dem för deras iver och slog dem med sin käpp när de kom henne nära. Dunkelbrink hjälpte henne att bära fram korgar till inhägnaden, tömde dem och höll undan glupskare djur så att även de klenare fick foder.

När arbetet var utfört bjöd kvinnan in honom i en paviljong där svinleverstuvning puttrade över eld i mängder som kunnat mätta ett kompani. Hela rummet ångade av den tunga inälvsdoften. Kungen tog emot en skål, men måste undra åt vilka maten lagades eftersom templet bortsett från kvinnan föreföll vara helt övergivet.

»Den magillerska delegationen stjal vårt kött. Bara inälvor ratar de så vad skall jag ta mig till med all överbliven lever annat än att koka den?« svarade hans värdinna. »I Magilre må djurens lever vara otjänligt ärrade av mask, men våra tempelsvin är rena som en furstessas sänglinne eftersom den välsignade Meskato lärt oss nyttja ormört. Sådant begriper inte farlänningar.«

Kvinnan var alls inte svinaherde utan en prästinna vid namn Emaia. När Arn Dunkelbrink frågade vart templets tjänstefolk, fåktlärare och bansikamunkar tagit vägen, berättade hon att de alla dragit sig upp bland bergen för att slippa böja nacke inför övermakten.

»Magillerna bränner ned mitt tempel om jag inte förser dem med fläsk. Jag som blev kvar får ta hand om djuren när ingen annan gör det«, suckade hon. »En gammal käring låter de vara i fred, men ungdom som motsätter sig deras påbud slår de ihjäl på fläcken såvida de inte behöver nya roddare till galärerna. Om bara unge Dunkelbrink satt på tronen så skulle han driva inkräktarna till havs. Hans oduglige bror Ambrion Blåtryne försöker istället vänta ut dem. Det tycks mig lika klokt som att låta lössen hållas och hoppas att de mättnar på blod.«

Gästen tackade nej till det vin som bjöds eftersom han svurit att inte röra rusdrycker förrän en helig plikt var uppfylld. Prästinnan ryckte på axlarna och fyllde ett eget krus till brädden.

»Själv dricker jag mig hellre ofärdig än lämnar vårt gudavin åt magillerna«, sade hon och läppjade bågaren med antydan till skam i blicken.

Eftersom kungens vandringskläder hade solkats under närkampen med svinen, förde Emaia in honom i templets skrymslen där hon grävde fram en nyvävd mantel ur skrudkammaren, broderad med bansikans tre symboler och smord med fett mot regn. Dunkelbrink avböjde ändå plagget eftersom han tänkte att svinalukten skulle ge bra förklädnad i staden.

Prästinnan klagade länge över hur hon oroat sig för djuren hela natten, och när hon halvrusig somnade med huvudet lutat mot en av templets rödmålade läderhästar lämnade kungen byggnaden. Vandraren kände andningen hetta vid tanken på hur inkräktarna besudlat Trocuspas helgedom. Han skar ett jack i armen för att kunna sätta lite färskt blod på slagstolparna nära ingången innan han fortsatte utför berget mot Kharasma.

SÅ HÄR långt ut i Fontra Cilors floddelta tjöt stormar året runt. Nastigast stod ensam på en pollare, höjd över bränningarna i sommarnattens tropiska oväder, medan regn piskade axlarna och rann varmt som blod utmed den kropp han stulit av kvinnan som dödat honom. Rovgiriga vågor bröt och drev skum i höjden, men Nastigast fruktade varken stormen eller de blixtrar som fixerade havets bergslandskap med sitt ljus. Arkonas kropp sökte och klarade strapatser utan hans egentliga medvilja, där faror snarare tycktes ge den skärpa så att ett förtroende kunnat etableras mellan muskler och medvetande. Fötterna klängde, säkra i greppet som en apas, på pålens gistna krön för att parera vindkasterna, medan Nastigast själv distraherade sig med att kalkylera vågornas rörelser mellan ljusblixterna. Det enda som oroade honom i samspelet var hur Arkonas främmande tankar ibland överraskade honom när han blev trött, som om kvinnan fortfarande smög genom lönnpassager i sitt stulna kött.

Alldeles nära piren klagade det övergivna smugglarskjul, där enu Ammisadu och Bodonius kurade undan vindarnas attacker. De tre männen hade flytt till det ogästvänliga stormdeltat från ön Myxa för att slippa förföljare och låta munken Bodonius sönderbrända öra läkas. Under varma kvällar jämkades deras planer samman. Bodonius var uppfylld av dubbelt hämndbegär sedan Nastigast berättat att trollkarlen Shagul både infiltrerat mördarsekten RhabdoRana och låtit medlemmar döda ordensmästaren på berget Ranz. Munken kände därtill en oklar plikt att förvalta bergets profetia Vox Ranzina sedan han utnämnts till Peatro Petralba av Ranz efter den döde. Enu Ammisadu, som sist av alla mött gamlingen, hade fått uppdraget att överlämna utnämningen till Bodonius. Den melukhiske prästen var astrolog och sökte liksom oraklet Nastigast förklaringen till konfluxens kluvna läge. De tre männen som gömt sig i deltat var alltså sammanknutna med spretande band, vilka alla utgick från trollkarlen Shagul. Nastigast kände sig som gruppens ledare eftersom de